

Diora's onnatuurlijke lichaamshouding inschat, buigt hij licht over haar heen om haar te helpen op te staan. Door het lawaai van de auto heen hoort hij het geluid van meerdere schoten. Instinctmatig krimpt hij ineen alsof die actie hem kan weerhouden voor de gevolgen van de kogels. Terwijl hij ziet dat de aanslagplegers niet meer terugkeren richt hij zich op om Diora omhoog te trekken, maar realiseert hij zich dat haar lichaam niet meer meegeeft. Haar nekspieren oefenen geen functie meer uit en haar hoofd blijft achterover hangen. Gelijktijdig ziet hij een straaltje bloed dat uit haar oor een weg naar het groene gras vindt. Een oerkreet van onmacht komt uit Barossi's keel. 'Santo cielo' (mijn God, dit kan niet waar zijn).

Terwijl hij kleine Leon oppakt, en hulp inroept, ziet hij niet dat zijn vrouw via haar mond een rochel opgehoopt bloed uit haar hals, ter hoogte van haar aorta naar buiten werkt. Haar nieuwe crèmekleurige shawl kleurt langzaam rood door haar bloedverlies.

In blinde paniek, die zich van hem meester maakt, realiseert Angelo zich dat de kogels voor hem zijn bedoeld. De maffia wil genoegdoening voor de ontstane schade die door hem en zijn team aan diezelfde maffia is toegebracht. Angelo legt de schuld bij zichzelf en kan de gedachte, dat zijn Diora de kogels heeft opgevangen niet accepteren.

Hij beleeft de begrafenis in een waas van tranen en gebroken woorden, een hartverscheurend afscheid van een leven dat veel te vroeg is geëindigd. De dagen die volgen zijn gevuld met een diepe rauwe pijn. Hij wordt achtervolgd door herinneringen aan zijn jonge geliefde vrouw en de vreugdevolle momenten die ze ooit hebben gedeeld. Te midden van die duisternis vindt hij bij het zien van zijn zoontje een sprankje hoop, een glimp van licht dat hem aanspoort door te gaan, zelfs als elke vezel van zijn wezen schreeuwt om op te geven.

Dertig jaar later ziet hij zijn volwassen zoon bij het graf van zijn biologische moeder geknield. Leon heeft haar nooit bewust gekend. Naast hem staat zijn geliefde, Dafne Tosca uit "Ollanda".

Zij heeft eerst bij Angelo sterke twijfels opgeroepen, maar is gaandeweg een warm persoon en bovenal een begripvolle vrouw voor Leon gebleken. Desondanks is hij er van overtuigd, dat Dafne een verborgen, en duistere kant met zich meedraagt. Hij neemt zich voor, hoe dan ook dit verleden te ontmaskeren.

Terwijl Leon en Dafne juist zijn omgedraaid, om Angelo zijn privacy te gunnen, staat hij op en loopt naar het graf van zijn liefste, en mompelt: 'Dag, Dora, tot gauw.' Stilzwijgend, met een betraand gelaat, loopt hij naar zijn zoon en aanstaande schoondochter, en aanvaardt haar uitgestoken arm.

Voorwoord

In mijn eerder verschenen boek, “De droom voorbij”, werd Dafne Tosca door een speling van het lot, ongewild, maar indirect betrokken bij de gevolgen van een bankoverval. Ze kwam daarbij in het bezit van een kleine €1.000.000,- besloot het te houden, en de vondst - pas na drie weken door haar opgemerkt - niet meer te melden bij de politie. Ze kwam tot de conclusie dat deze meevaller haar de enige kans bood om haar droom te realiseren, namelijk het starten van een eigen boetiek. Door de mogelijke gevolgen van een politieonderzoek besloot ze daarom hals over kop naar Italië te vertrekken, met een deel van het gestolen geld.

De politie zou haar late aangifte niet meer als oprecht beschouwen. Ze vreesde daardoor, misschien voor korte tijd, toch onschuldig achter de tralies te belanden. Dit zou haar onherroepelijk koppelen aan een strafblad. Het risico nemen, dat dit haar carrière, een baan in de modewereld in de weg zou staan, was voor haar onacceptabel.

Over mijn lijk, dacht ze. Dat nooit! Het was een besluit met onafwendbare gevolgen. Ze kon niemand om advies vragen, niemand mocht er zelfs van af weten! Door haar jeugdige overmoed en een blijvende focus op haar ultieme doel, verantwoordde ze haar besluit.

Hoewel het leven haar in Italië meer en meer toelachte, vroeg ze zich af, of ze in haar positie ooit zorgeloos zou kunnen leven. Of zou het geluk haar de rug toekeren?

Tijdens het schrijven van het vervolg op “De droom voorbij,” vraag ik mij af, of het zich toe-eigenen van het geld door Dafne, in het boek iets te veel is geromantiseerd. Ik heb het gevoel, in dat verhaal te weinig afstand te hebben genomen van haar besluit. Hoewel haar standpunten hierover waarschijnlijk zijn beïnvloed door haar jeugdige flair en overmoed, wijs ik haar besluit om het geld te behouden natuurlijk af. Het getuigt van een tanende moraliteit.

Dafne weet, dat er een vervolg over haar verdere leven in Italië wordt geschreven. Ze heeft mij onverwachts een gedicht gestuurd. Hierin uit ze haar onzekerheid en